

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XVI

~Lazarus turu ing amben sing digawe saka kain goni sing diisi jerami; nanging siraha ana ing papan liya—ing njero ambene

impen sing akrab nanging tanpa wates. Lan dheweke ngerti banget yen, yen impen dadi mimpi buruk, dheweke bisa kanthi gampang nggugah awake dhewe kanggo nggawe impen sing luwih nyenengake. Nanging, mungkin, ing sawijining persepsi sing aneh, Lazarus ngerti yen siji-sijine mimpi buruk, sing bisa dibangkitake, yaiku kasunyatan yen dheweke dikurung ing mburi lawang sing kasar. Kanthi mangkono, dheweke malah luwih jero klelep ing impene. Sawise kabeh, dheweke lungguh dhewekan, ing ndhuwur bukit suket, ngrungokake manuk kicau, lan ngendhokke awak ing anget srengenge musim pa

Ijo sumunar ing biru tuwa— bukit-bukit sing mumbul lan langit sing jembar terus katon ing saben arah. Nalika ndeleng sakubenge, dheweke weruh bètèng, dumunung ing bukit persis ing mburine. Struktur sing sempit lan amba menjulang dhuwur menyang langit, nembus cakrawala ijo lan biru kanthi warna putih sing sumunar. Akeh sisih tembok sing setapak lan teras katon rata, ora ana jendela utawa lawang. Dheweke ngadeg lan mlaku menyang kana, mung ndeleng maneh sapisan, kaya-kaya kebetulan, dheweke bisa ndeleng awake dhewe, isih turu ing amben jerami nalika dheweke lunga saka kana.

Nyedhaki sisih sempit bangunan kasebut, dheweke nemokake lawang putih siji, mung samar-samar katon saka retakan peteng sing ngubengi pigura. Lazarus mbukak lawang lan nuduhake lorong peteng, mlebu. Kaya lawang Benion Abbey.

Terowongan, watu-watu temboke wernane abu-abu kaya katakombe lan sumunar amarga lembab; lan ambune bosok sing legi padha nggantung ing udhara sing lembab. Rasa penasaran nusuk dheweke; lan dheweke nyusup metu karo Pupil mripate sing terus ngembang, ngetutake puteran lan belokan koridor sing peteng. Sikile kaya es sing ana ing watu-watu koridor sing lembab. Nalika dheweke muter pojok liyane, dheweke mandheg lan nyenderake kupinge menyang jeritan sing adoh lan gema. Ing ngarepe, ana bagean sing madhanggi gendera-gendera nguwuh-uwuh marang dheweke kanthi cahya alus.

Iku mung impen kanggo Lazarus—dheweke ngetutake cahya kanggo nemokake lawang mlebu. Dheweke ndeleng ing pojokan ruangan kasebut lan ndeleng ruangan gedhe sing kebak wong. Dheweke mlebu, ora narik kawigaten nalika tekane, nalika dheweke ngira-ngira lingkungan sekitar—kaya - kaya anane ora ana pengaruhe marang kedadeyan ing njero ruangan kasebut. Dheweke nyerep lingkungan sekitar: prajurit sing nganggo klambi tipis nganggo pedhang amba sing dilapisi tembok sing diterangi obor; lan ing ngarepe, wong lanang sing nganggo jubah lan kerudung ngadeg ing mburi meja kaya altar, nyekel teken mlaku sing dhuwur ing sandhinge. Lazarus langsung ngerti yen dheweke iku kaya imam. Lazarus nggoleki fitur-fitur alus sing bisa nuduhake raine, nanging mung nemokake peteng sing peteng ing sangisore kerudunge. Nanging, permukaan meja watu kasebut jelas katon katon, kanthi raine sing gosong lan peteng, bisa uga nuduhake anane geni sing kerep ana sadurunge. Ireng —malah luwih ireng tinimbang kue ukiran sing kebak jelaga, sing biyen nghias tembok katakombe Abbey. Dheweke nyawang mburi altar, lan menyang wong lanang sing dumadakan muncul ing sandhinge imam, nuduhake awake dhewe minangka wong sing gedhe, wuda, lan reged, ndeleng Lazarus kanthi teliti.

"Gawanan wong mau metu!" pandhita mau mbengok menyang lawang mlebu.

Eljo mubeng lan nemokake rong prajurit sing maju kanthi cepet nyeret mlebu kamar, tahanan sing kuru lan wuda. Lazarus mundur lan ndhingkluk, nyoba ngerteni makna ing mburi rasa sedhik wong lanang sing kringeten terus-terusan. Lan dheweke liar, karo para penangepe; nendhang lan nyemprot, lambene metu busa, muter mripate, lan nguncalake sirahe balung lan ora duwe rambut. Prajurit loro mau ngendhegake wong lanang mau ing tengah ruangan, meksa dheweke ngadeg dhengkul, lan narik tangane amba, ngulur dheweke supaya tetep ing panggonane.

"Dheweke kudu dibenerake," ujare pandhita sing ora duwe rai, karo nggebug tekene ing lantai watu.

"Wis bener?" pitakone Lazarus.

Pendeta mau noleh lan ngandhani; "Dheweke kudu diobati."

Lazarus nyawang wong lanang sing reged ing sandhinge imam, sing mung manthuk karo ndeleng dheweke kanthi adhem. Lazarus noleh lan mikir banter, "Wis mari?" Nanging sadurunge dheweke bisa nemokake mripate wong galak kasebut, prajurit sing gagah ngayunake pedhang amba lan ngethok sirahe wong kasebut, nggawe pedhang kasebut gumuling ing lantai ing sandhinge Lazarus. Dheweke mlumpat adoh, ndeleng antarane sirah sing siji lan awake sing lemes, sing isih dicekel kenceng dening prajurit loro kasebut.

Sanalika, ana rong kurcaci lemu, nganggo klambi kulit kewan, mlebu kamar. Sing siji nggawa piso ukir sing mlengkung; lan sing sijine nggawa palu tukang lan cucuk wesi dawa . Kurcaci sing nggawa piso mlayu menyang mayit lan ngiris-iris daging saka tunggul gulu, ngratakake potongan pedhang sing amba. Wong cilik liyane njupuk sirahe wong sing wis mati lan nggawa menyang sisih mburi awak.

Banjur loro kurcaci mau kerja bareng; wong pertama mbungkuk lan nyangga tangane ing dhengkul, ngidini wong nomer loro menek ing gegere, karo sirah lan palu isih digawa. Kurcaci sing paling dhuwur nyelehake sirahe ing mburi awak, mbukak cangkeme , lan nusukake tusukan wesi liwat ilate, nempelake sirahe kanthi aman ing awake . Lan sanalika dheweke katon, loro kurcaci mau ninggalake ruangan.

Kanthi rasa ora bisa ambegan, Lazarus nyingkiri kahanan sing nggegirisi mau lan takon marang imam. "Kenapa?"

Pendeta mau mangsuli kanthi cetha, "Dheweke mau dhemit; dheweke wis rusak, nanging saiki dheweke wis mari."

"Wis didandani? Ora; dhèwèké rusak!" Lazarus mbengok; "Dhèwèké wis mati!"

"Dheweke ora maneh diganggu dening hawa nepsune sing liar," ujare pandhita kasebut nerangake. "Dheweke wis tentrem karo awake dhewe. Saiki dheweke wis mapan."

"Sirahe mubeng! Kepiye carane ndandani?"

Kanggo sawetara wektu, imam tanpa rai mung mandeng Lazarus. Banjur dheweke manthuk ing sangisore tudunge sadurunge ngomong, "Aku weruh yen kowe uga duwe napsu sing liar —uga rusak." Dheweke nuduhake Lazarus lan noleh menyang para prajurit. "Dikaren dheweke uga." Prajurit gedhe nggawa pedhang amba sing kebak getih mlaku nyedhaki dheweke nalika Lazarus mundur alon-alon, gagap; "Ora; aku wis siyap. Maksudku; aku ora— "

Lazarus muter lan mlayu saka kamar; ngrusak lorong ireng saka ngendi dheweke teka, nalika dheweke dumadakan nemokake yen belokan lan tikungan koridor sing biyen wis dikenal saiki wis owah. Lan saben pojok bunder, saben lorong sing nyabang, luwih akeh arteri sing nyimpang, kaya-kaya lorong kasebut njeblug dadi jaringan trowongan sing, kabeh mbentuk labirin ireng sing ora bisa dihindari. Lan saben lorong anyar koyone kalebu luwih akeh undhak-undhakan tinimbang sing sadurunge, kaya-kaya saben arah mung nggawa dheweke luwih dhuwur lan luwih jero menyang kastil putih sing gedhe. Lan nalika dheweke ngelingi langkah sikil lan bengok-bengok prajurit sing cepet-cepet, nalika dioyak liwat katakomb saiki dhèwèké krungu swara sing padha saka para pengawal sing ngoyak. Nanging, ing njero sirahé, dhèwèké ngerti yèn dhèwèké mung ngimpi, amarga awaké ana ing papan liya—ing papan liya saka dhèwèké—dikunci ing mburi lawang sing kasar, ing kahanan sepi sing nggegirisi, lan ngaso ora obah kaya mayit ing Baston's Crypt.

Nanging, Lazarus murub ing pojokan liyane lan nemokake lawang kasar sing diikat wesi, sing cepet-cepet diliwati lan nutup awake dhewe ing njero, sanajan akeh wong sing para prajurit ngliwati dheweke, langkah sikile saya suda ing kadohan. Lazarus ngglethak ing lawang lan nggresula.

"Kowé ora kena ana ing kéné," swara serak saka mburiné.

Lazarus sing kaget cepet-cepet noleh. Ing ngarepe, ing kamar cilik, kedap udara, lan semrawut, ana wong lanang turu ing amben pos karo spreng sing ditutupi, mung nuduhake sirahe. Lan ing ngisore cahyane lampu lenga ing sacedhake kono, Lazarus nemokake rai wong lanang mau sing wis dikenal.

"Kepiye carane kowe bisa ana—ing kene—lan ing kana ing panggonan sing padha?" pitakone Lazarus, karo nuduhake menyang arah saka ngendi dheweke teka.

"Oh, ora, kuwi dudu aku. Rupa kita padha seneng siji lan sijiné," wong lanang mau ngungkapké, nganggo swara sing lara lan kosong. Kuwi sedulurku sing jahat, sing kokdeleng, ngadeg ing sandhingé pandhita. Lan dhèwèké bakal matèni kowé nalika nemokaké kowé. Ora aman ing kéné. Dhèwèké bakal teka; dhèwèké mesthi teka mrene." Dhèwèké watuk, sendawa nalika nggresula, lan narik spreng luwih kenceng ing gulu, kaya-kaya dumadakan adhem banget.

"Ana apa karo kowe?" pitakone Lazarus karo mlaku metu.

"Pak, panjenengan punika loman, Pak. Kula samenika sampun langkung sae—langkung sae tinimbang rumiyin. Nanging, panjenengan kedah tindak, supados piyambakipun boten badhé njalari panjenengan kados nalika piyambakipun njalari kula."

Lazarus noleh maneh menyang lawang kanthi niat arep lunga nalika krungu swara langkah sikil sing banter banget, lan mungkin swara sing padha saka para prajurit sing tau ora dirungokake. Dheweke nyedhaki wong lanang kasebut nalika ndeleng ruangan kasebut. "Apa ana dalan liya metu saka kene?"

"Kowé kudu ndhelik," wangsulané wong lanang mau; "Dhèwèké teka kanggo njupuk awaké dhéwé!" Dhèwèké muter menyang sisih liya amben lan lungguh jejeg, punggungé pucet ndeleng Lazarus nalika dhèwèké ndeleng saka mburi lan ngomeli dhèwèké. "Kowé ora kudune ana ing kéné, nggugah aku saka turuku! Nanging, kowé ana ing kéné!"

Swara bengok-bengok ing njaba; lawange gemeretuk, kaya-kaya ana tinju sing diketuk.

"Lan saiki aku kudu ndhelikake kowe saka dheweke! Ayo!" dheweke nguwuh, ngadeg lan muter awak. Lan nalika wong wuda mau madhep Lazarus, Eljo rumangsa kaya-kaya njero awake leleh; amarga kabeh awak wong mau kosong lan ususe resik organ-organe—ruang kosong mung nuduhake rahim jaringan abang sing mbengkong lan sumunar kena cahya lampu kamar. Wong lanang kothong mau mlaku-mlaku ing sakubenge amben lan nuduhake njero ronggane. "Cepet! Kowé kudu ndhelik!"

Lazarus ngadohi dheweke, sanajan lawang terus diketuk-ketuk. "Ing njero kana? Ora; tuduhna aku ing papan liya."

"Ora ana papan liya! Saiki, mlebu, lan aku bakal nylametake kowe saka dheweke!"

Kaya-kaya papan lawang gemuruh karo swara gemuruh saka kabeh tentara; lan

Lazarus ngalah, nglebokaké awaké kabèh menyang rongga wong lanang sing anget lan lembab.

Sawise mlebu, Lazarus katon kaya marsupial ing kanthong ibune, karo dheweke ndeleng saka njaba cangkang manungsa. Saiki karo Lazarus, wong lanang sing katon meteng mau noleh lan mlaku menyang tembok mburi kamar lan nyedhaki jendhela sing mbukak sing menehi pemandangan langit wengi.

"Nanging aku ora weruh jendhela ing tembok," ujare Lazarus. "Lan cahyane awan wis ora ana maneh? Kepiye carane?"

"Aja ngomong banter," wong lanang mau ngomeli dheweke kanthi bisik-bisik, "Supaya dheweke ora nemokake kita! Kita bakal ndhelik ing njaba jendela lan dheweke bisa uga ngosongake ruangan kasebut." Lan nalika wong lanang mau ngadeg ing ndhuwur jendela, Lazarus ndeleng lemah, sing katon adoh banget saka dheweke, kaya dhuwure undhak-undhakan sing akeh.

menawa dhèwèké wis tau munggah sadurungé nemokaké kamar wong lanang sing kosong kuwi. "Kita bakal nggantungi awak supaya ora katon. Dhèwèké ora bakal nemokaké sapa-sapa ing njero, lan dhèwèké bakal nerusaké panelusurané ing papan liya," wong lanang kuwi nambahaké, karo nggantungi awak ing témbok njaba bètèng, mung nganggo drijiné kanggo nahan supaya ora tiba.

"Ing papan liya?" pitakone Lazarus; obah, mung kanggo ngrasakake swiwine kejepit ing njero iga wong lanang kasebut.

"Anteng wae! *Sushhh!*" wong lanang mau nggresah, nalika swara lawang sing digedor-gedor nuduhake yen sedulur jahat mau kasil mlebu.

Lazarus nahan ambegan, krungu tembung-tembung banter saka kembarane wong apik sing jahat, sing ujar,

"Tangkep dheweke; aja nganggo pedhang! Aku pengin bocah lanang sing rusak kuwi—ora tatu!" —sing, kanggone, minangka swarane wong lanang sing jenenge Kapten Bourne.

Krungu swara rame saka njaba jendela, Lazarus koyo-koyo prajurit sing wis ngeledah saben pojok ruangan. Banjur ana sepi maneh, nuduhake yen mungkin, tim pencari wis lunga.

Dumadakan, swarane Kapten Bourne sing medeni, nguwuh saka ndhuwur, "Dadi, kowe ana ing kono, karo Jonah ing wetengmu."

"Kowé ora kena! Aku njaluk marang kowé, Dhik! Tulungi aku mlebu jendhela! Aku ora bisa nyekel loro-lorone." kita!"

"Wis wayahe, Dhik. Kowé durung mesthi bener—ana sing salah karo kowé."

"Tulungi aku! Aku tiba—"

Lazarus mbuwang tangane saka wong sing bolong mau, nyoba nyekel pinggir, sanajan wis tiba saka dheweke. Mudhun, dheweke nyemplung menyang lemah, isih kepepet ing njero kurungan iga.

NAbrak! Dhèwèké nabrak lemah kanthi kekuwatan, malah kanggo nyolong angin saka dhèwèké; nanging, dhèwèké ngrayap metu saka cangkang wong lanang sing pecah, nyoba nggugah dhèwèké. "Kita kudu

"Mlayua! Cepet!" Nanging, wong becik mau wis mati. Lazarus mandheg kanggo mikir bab sing nggegirisi kedadeyan-kedadeyan kasebut mung minangka pratandha saka impen ala—lan mungkin dheweke bisa uwal saka wayahe kasebut kanthi tangi dhewe, kanthi cara apa wae.

"GRRR!" Lazarus noleh lan weruh asu abang gedhe ing sandhinge, ngoyak buntute. Dheweke ngadeg alon-alon lan kewan sing reged mau dumadakan mandheg lan noleh, kaya-kaya dumadakan weruh dheweke. Banjur kewan kasebut nyusup lan mandheg. Ing sangisore cahya lintang, Lazarus weruh raine sing lara —mripate ngocor; cangkeme umpluk; sikile goyang, lan rambute sing abang katon lemu lan kusut. Kaya Pati sikile papat, sing ora gelem nampa awake dhewe. Kewan kasebut njaluk Lazarus, saka pikirane sing ora waras, nuduhake taring sing rusak lan rusak, "Pak, aku kudu ngambung gulu sampeyan. Aku njaluk sampeyan; tulung supaya sehat."

"Aku—ngapura aku; aku—ora bisa," Lazarus nggumam, mundur alon-alon nalika mundur saka asu sing katon sekarat. Dheweke nggoleki papan dununge lan nemokake awake dhewe ana ing bukit sing sepi, tanpa ana bekas bêtèng putih. Lan ora ana wit-witan; ora ana sing katon, kajaba pemandangan bukit-bukit sing katon tanpa wates sing mbentang ing sangisore langit ireng sing amba —lan kewan sing lara ing ngarepe.

"Nanging kowé kudu," kéwan mau meksa saka njero atiné. Kéwan mau mlaku pincang, nutup jarak ing antarane, nalika nuduhaké untu bosoké manèh. "Mung siji ciuman sing tak butuhaké." Kowé kudu percaya karo aku; aku bakal alus atiné."

Lazarus nggeleng. "Ora, aku ora isa. Ana masalah karo kowe—lan apa sing kokjaluk saka aku."

"Ora ana apa-apa. Siji ciuman lan aku bakal mari."

"Lan kepiye kahanane aku sawise iku?" pitakone Lazarus, cepet-cepet mundur. Kewan mau mlayu-mlayu ngoyak dheweke, karo mikir banter, "Tulung nyilihake gulumu kanggo dakcium wae, Pak."

Lazarus noleh lan mlayu adoh. Dhèwèké mlumpat menyang awang-awang lan ngegarake swiwine, ngarah menyang langit sore.

Asu pati mau ngetutake dheweke; asu mau ora mlayu banter, nanging terus mlaku cedhak karo dheweke, mbaleni tembung-tembung saka pikirane, "Gulumu, Pak?"

Lazarus ngepak-ngepakke swiwine lan ora bisa munggah. Bola-bali, dheweke mlumpat-mlumpat, nggeblak-nggeblak swiwine, lan bali ngadeg, awake katon kaya manuk sing swiwine dipotong, nyoba mabur. Kanggo Lazarus, kaya-kaya udhara wis ilang ketegangane, saengga swiwine ora bisa ngangkat kanthi signifikan. Lan dheweke nyolong tampilan ing mburine kanggo ndeleng asu kasebut isih ngetutaké dhèwèké; nanging, kéwan mau saiki mlaku jejeg nganggo sikil mburiné—mlaku jejeg.

"Gulumu, Pak?!"

Lazarus ngendhokke swiwine lan mlayu kanthi cepet. Nyabrang bukit, dheweke mlayu saka kewan sing aneh kasebut, nanging ora entuk papan sing pas— kaya-kaya udhara wis malih dadi cair; utawa kaya-kaya dheweke ngliwati banyu. Dheweke ora nemokake papan sing ora katon kanggo ndhelik utawa dalan sing bener kanggo dituti, amarga tanah kasebut nyebar tanpa wates, ora rata lan ing saben arah. Lan kanggo dheweke, Pamanggih sing paling ngganggu yaiku dheweke ora ngimpi— dheweke ora bisa tangi saka wayahe kasebut, sing ing saben cara katon kaya mimpi buruk sing ora ana enteke.

Manèh, dhèwèké noleh, lan nemokaké yèn asu sing jejeg mau saiki wis dadi pendeta berkerudung sing dieling-eling saka bètèng putih.

"Gulumu, Pak?" pandhita mau nguwuh, ngoyak dheweke nganggo tongkat mlaku sing dhuwur. "Ndandani aku!"

"Ora!" Lazarus ngidoni. "Aja nganti aku!"

"Ora!" wong lanang nganggo jubah mau mbaleni. "Benahi aku!"

Isih anteng, Lazarus weruh wong lanang mau mbukak tudunge kanggo nuduhake rai sing wis dikenal, sing uga duweke sedulur kembar—saiki dadi telu.

Dhèwèké nyurung awaké maju, condong menyang angin, sing kaya banyu, nganti tangané meh tekan lemah. Banjur dhèwèké nyekel suket lan narik awaké maju nalika mlayu, nggunakaké tangané minangka rong sikil liyané. Saben sikilé digebugi, dhèwèké nyakar lemah nganggo drijiné, nyeret bumi kanthi cepet ing sangisoré. Manèh, dhèwèké nglirok saka mburine, lan nemokake jarak antarane dheweke lan pandhita sing saya tambah. Banjur dhèwèké mlumpat maju, ngadeg kanthi kokoh nganggo sikil papat, mlayu ngliwati bukit lan ngiris dalan maju, sanajan dhèwèké nyakseni owah-owahan dadakan ing raine — moncong dawa nonjol ing mripate. Lan kaya asu alas, dhèwèké mabur kena angin.

GEDHE-GEDHE! Lazarus mlayu saka ambene nalika obor lan prajurit bersenjata ngebaki ruangan lan ngubengi dheweke. Lan ing kedadeyan sing katon samar lan nyebar, Lazarus nemokake awake dhewe diiket lan digawa kanthi cepet metu saka ruangan. Wong-wong mau narik dheweke liwat koridor, sing luwih adoh saka lawang jugangan lan menyang tengah bètèng.

Barisan prajurit sing wis siyap ngantri ing dalane liwat lorong sing ora rusak, munggah tangga sing muter-muter, lan menyang koridor tingkat loro sing luwih amba. Para pengawale nuntun Lazarus liwat lawang mlebu sing melengkung. Sajrone perjalanan, ambune jerami, kringet, cipratan, lan getih saya tambah jelas; lan Lazarus ngerut irunge Eljo.

Akhire, dhèwèké weruh témbok-témboké ambruk lan ndudukaké pager sing amba— aula gedhé kanthi témbok sing dhuwur lan langit-langit sing kubah. Wong-wong mau nggawa dhèwèké menyang tengah aula lan

dhawuh supaya dheweke tetep ana ing kono, nalika padha gabung karo kanca-kancane prajurit, sing ngadeg ing tembok perimeter. Lan mlebu Lazarus nyebabake serangkaian bisikan lan helaan napas sing nyebar ing saindenging aula, akeh swara sing nyampur dadi siji swara sing bisa uga wis kaya swara desisan ula sing ora mandheg. Lazarus mriksa aula gedhe lan

wong akeh sing padha nglumpuk.

Ing sisih kiwane, para wanita sing sedhik lan bocah-bocah sing wedi padha ngumpul ing ngarep sawetara gapura. Ing antarane wong-wong mau, dheweke weruh rai pelayan sing wis dikenal, sing teka kanggo ngladeni dheweke, nanging dheweke malah ngongkon dheweke lunga nggawa daging. Nanging, dheweke ora weruh tukang cuci utawa telung prawane. Lan ngluwihi para abdi lan bocah-bocah, dheweke weruh barisan prajurit, ndhingkluk supaya bisa ndeleng dheweke kanthi luwih cetha.

Ing ngarepe, ana panggung kaya panggung sing dhuwur banget metu saka tembok, ing kono ana sawetara larik wong lanang sing ngadeg lan lungguh, kaya susunan paduan suara. Ana sing nganggo klambi lengkap, lan ana sing nganggo jubah pejabat; nanging, umume nganggo klambi sing sopan. Ing ngarepe wong-wong mau, ana meja dawa sikile akeh uga ngadeg ing ndhuwur panggung. Taplak meja sing compang-camping lan nglumpuk nutupi sapratelo ndhuwure, lan keluwihane tumpah ing watu-watu ubin. Titik-titik coklat lan noda ngewarnai kain kasebut, menehi tandha-tandha getih sing diayun saka pedhang sing diayun. Bagean ndhuwur meja sing katon kebak helm, lading, lan liya-liyane.

Ing sisih tengen meja, ana wong lanang lungguh ing kursi sing diukir kanthi apik lan sebagian rusak, karo sikile nyilang, sikile diangkat, lan sepatu bot getih disangga ing meja. Kanggo Lazarus, anane sing mrentah lan tatapan sing nyebar nuduhake identitas absolut panguwasa—dhèwèké siji-sijiné wong sing lungguh ing méja. Wong lanang kuwi pancèn gedhé, kanthi mripat sing amba, pipi sing amba, lan janggut sing kandel. Rambute sing kandel rata ing siraha, kaya-kaya dipencet dening helm sing kringeten. Dheweke nganggo perban ing lengen tengen lan tangane sing kuwat nyekel perkamen. Sakabèhé, postur lan tindak-tanduke kaya wong sing kuwatir, pikirane kagangu amarga gangguan dadakan.

Ing sisih tengene, barisan pemanah sing wis siyap antri ing ngarepe pilar kayu sing gedhe lan rata sing ana ing tembok sing dhuwur. Ana lawang mlebu gedhe ing tengah tembok; lan selubunge lan lawang dobel sing diikat wesi wis digembok lan mlengkung. Lawang-lawange ditutup ora rata, menehi Lazarus sekilas langit wengi; lan dheweke weruh sing paling dhuwur. lengkungan rembulan sabit sing mandeng dheweke saka ndhuwur tembok benteng.

'Langit durung tau krasa cedhak semono, nanging adoh semono,' ujare ngrenungake.

Dhèwèké nyawang mburiné, lan menyang lawang mlebu lorong saka ngendi dhèwèké teka, kanggo ndeleng

padha rame karo prajurit; nanging, tembok mburi sing jejer ora dijaga, mung ana spreng goni sing diisi jerami sing ditumpuk ing pondasiné. Ing sisih ngarep tembok, ana Ana susunan permadani lawas sing digantung, disulam nganggo lambang lan lambang warna-warni . Nanging, permadani kasebut katon simetris banget nganti nuduhake ana papan kosong ing antarane— area sing koyone butuh ditutupi, amarga minangka wilayah watu tembok sing luwih cerah.

"Lazarus Gogu; dadi kowé kandha, pancèn ngono?"

Lazarus noleh lan nemokake wong lanang mau saiki ngadeg, lan isih nggawa perkamen ing tangane.

"Aku iki Pangéran Hugon; sing nduwèni panguwasa ing tanah iki."

"Gusti." Lazarus ngapresiasi karo mbungkuk jero. Dheweke ngadeg kanggo ndeleng Hugon mriksa perkamen kasebut kanthi mripat sing ndeleng.

Nalika maca, Lazarus weruh dhèwèké ndhingkluk; ngemut lambe lan ngangkat alis; ngangkat sirahe lan mandeng dhèwèké.

Lazarus manthuk lan mangsuli kanthi cekak, "Gusti."

"Kowé kandha ngono," Hugon nggereng. Dhèwèké noleh saka mburiné lan nyeluk, saka njaba barisan kaya paduan suara, sawijining pejabat sing nganggo jubah. Nalika wong lanang mau lungguh ing méja, Hugon nudingake perkamen menyang Lazarus, karo nambahake, "Lan aku bakal ndeleng."

Lazarus ndeleng wong lanang paruh baya lan rapi nyelehake tumpukan perkamen anyar ing ndhuwur meja. Wong lanang sing nganggo jubah nyelehake sawetara wadhah tinta nganggo pena sing wis siap ing jejere tumpukan kasebut sadurunge sibuk ngrakit piranti tripod kaya kuningan sing rumit . Lazarus nggresula lan ndeleng sekilas lawang aula sing rusak lan rembulan sing katon.

"Melangkahlah, alon-alon," prentahe Hugon.

Lazarus nyedhak nalika Hugon nyegah dheweke nganggo tangane, karo kandha, "Aja nganti tekan kono."

Lazarus nurut lan mbalekake kawigatene marang persiapan piranti logam sing wis ditindakake wong lanang mau. Piranti sing ora biasa iki dhuwure mung sak kaki nganggo telung sikil sing ora dilipat; lan piranti kasebut nyangga, kanthi vertikal ing njero pigura, piring kuningan sing tetep lan cekung, kanthi diameter kurang saka sak kaki. Lazarus weruh permukaan njero piringan sing sumunar kaya pangilon kuningan sing apik, kabeh permukaane sumunar, kajaba pita perimeter sing tipis, ora pedhot, lan ora dipoles, sing katon ngemot ukiran sing rinci.

Wong lanang kasebut ngamanake piringan kasebut ing braket lan; nalika dheweke nyetel pitch horisontal lan vertikal obyek kasebut nganggo serangkaian tuas sing dipasang, Lazarus nyinaoni sisih mburi sing durung dimurnike. Permukaan kasebut ngemot ukiran hiasan gedhe— yaiku ula bersayap , nggulung awake dhewe, mangan buntute dhewe.

Nanging kerumitan lan desain sing luar biasa saka piranti kasebut ora mung mandheg ing piring kasebut. Sikil loro tripod, sing paling cedhak karo wong kasebut, nyangga rak sing digantung lan nonjol, sing ana ing ndhuwure ana omah cilik sing bisa dipantulake cahya kanthi rana geser. Wong lanang mau masang lilin sing wis murub ing njero. Dhèwèké nyetel tutup jendela, nalika fokus ing pangilon kuning, nganti Lazarus weruh rai wong lanang mau sumunar saka pantulan geni. Banjur wong lanang mau noleh menyang Hugon lan manthuk karo sumringah ing mripate; nanging dheweke menehi isyarat nganggo driji sing diangkat, kaya-kaya mbutuhake wektu luwih suwe kanggo persiapan.

Mripate Lazarus uga mandeng Hugon; nanging, ing dalan sing jembar, dheweke ngenali rai sing dikenal ing susunan wong-wong sing kaya paduan suara ing mburi meja—lan bebarengan karo iku, ana tatapan adhem lan adoh sing ora disangka-sangka saka Lord D'Alcicourt dhewe. Lazarus padha ndeleng dheweke, mungkin kanthi pangarep-arep yen dheweke bisa ndeleng secercah pitulungan sing disengaja. Nanging, D'Alcicourt mung mandeng dheweke saka mburi pundhake wong liya sing lungguh, mung menehi Lazarus tatapan kosong.

Hugon nantang Lazarus, nalika ngobahake perkamen kasebut. "Ing tanganku, aku duwe cathetan saka tembung-tembungmu. Kowé ngaku yen kowé kuwi, Lazarus Gogu, lan wong Kristen sing mabur." Hugon ngencengake alis lan manthuk. "Kita bakal weruh."

"Gusti D'Alcicourt," Lazarus mbengok marang Gusti sing wis digulingake. "Menawi panjenengan kepareng, Gusti; kula nyuwun tulung." Nanging D'Alcicourt boten nate nuduhake raine.

"Ilate meneng wae!" Hugon mbengok, mbuwang perkamen ing meja lan mlumpat saka panggung sing dhuwur. Dheweke nyerang Lazarus, karo ngunus keris. Lazarus nahan ambegan nalika Hugon nempelake lading ing gulune.

Tembung-tembunge Hugon keprungu ing sakubenging aula, "Aku iki siji-sijine Gusti ing tanah iki!

Yen jenengé diucapké manèh, kowé bakal nemokaké sirahmu ing sikilku! Apa kowé gelem nglumpukké aku?"

Lazarus ngulu ludah lan manthuk. "Nuwun pangapunten, Gusti."

"Mung sapisan iki," wangsulane Hugon kanthi tegas. "Aku ora bakal ngapura kesalahan kaya ngono kajaba sapisan."

"Paduka asih, Gusti," ujare Lazarus, karo ndhingkluk ndeleng lading ing tangane Hugon.

Hugon narik piso mau, karo sambat, "Pancen, aku melu; nanging ora karo wong-wong sing bisa uga konspirasi mateni aku nalika turu." Dheweke nyekel lengen Lazarus lan nggawa dheweke menyang wong lanang sing nganggo jubah lan piranti kuning aneh, nalika takon marang wong lanang kasebut, "Apa sajianmu wis siap?" "Sedhela maneh," wong lanang mau menehi saran sadurunge mbenerake Hugon, kanthi logat Italia sing kentel, "Moonwindow, m'Lord—iki dudu sajian."

"Cepet," Hugon mbengok marang wong lanang mau nalika madhep Lazarus. "Aku kudu ngerti."

Dhèwèké nyawang mripaté Lazarus kanthi jero lan mikir banter, "Pancen biru, kaya segara sing paling jero." Dhèwèké ngetokaké ladingé ing pipiné Lazarus. "Bukak."

Lazarus mbukak cangkeme.

"Lan untumu gedhe banget —kaya untu asu ajag." Dheweke nutul ladinge ing untu asu nalika Lazarus mlumpat mundur lan nutup lambene. "Pancen, pancen ngono." Hugon mesem marang Lazarus sing cemberut sadurunge mlaku ing sandhinge.

Lazarus mirsani dhèwèké saka pojok mripaté.

Hugon alon-alon ngobahake kerise kanggo nggeser rambut ireng lan nuduhake kupinge Lazarus sing mudhun .

"Kuping aneh apa iki: kucing, asu, utawa Setan?"

"Kristen, Gusti," Lazarus mbela awake.

"Kaya sing kok omongké," wangsulané Hugon, saiki mubeng ing mburiné. "Lan swiwi-swiwi sing gedhé banget iki , manuk apa, kalong, utawa kéwan apa?"

"Manungsa mabur, Gusti," wangsulane Lazarus. "Kula tiyang Kristen ingkang mabur."

"Dadi omonganmu; nanging, aku mung tau ndeleng swiwi kaya ngono ing crita sketsa babagan Setan lan Naga. Dheweke tanpa wulu, lan ora nduweni kaendahan, kaya swiwine Malaikat." Lan aku durung nate weruh sketsa crita babagan wong Kristen sing mabur." Hugon ndhingkluk ing sandhinge lan bisik-bisik, "Kowe mikir piye?"

Lazarus ngadeg, noleh, lan ngomong karo Hugon, "Gusti, menawi Panjenengan kepareng ; Panjenengan saged nyuwun tiyang kangge nggambar gambar kula."

Ing wayahe sing cepet banget, Hugon mundur, ngangkat pedhange, nurunake, mesem, lan manthuk, ngakoni, "Lan uga pinter. Nanging, aku bakal luwih seneng yen kowe gelem—nggedhekake swiwimu."

Lazarus nggresula lan ngegarake swiwine; lan kabeh wong ing aula kaget.

"Meneng!" Hugon mbengok, ora bisa ngalihake pandangane saka Lazarus. Dheweke mundur lan nyerep jarak sing gedhe banget saka Lazarus; lan dheweke nggeleng. "Pancen dudu swiwine Malaikat— kejem banget—malah nggegirisi."

Lazarus ngelungake swiwine maneh nalika Hugon ngubengi dheweke lan ndeleng ngluwihi meja, lan menyang arah sawijining ksatria sing nganggo sandhangan separo. Dheweke takon, "Apa kowe wis nemokake Uskup lan juru tulis?"

"Ora, Gusti," wangsulane prajurit mau kasar. "Lan dheweke ora ana ing antarane wong-wong sing mati."

Hugon manthuk lan noleh maneh menyang Lazarus kanthi rasa kuciwa sing cetha. Dheweke ngresiki tenggorokane , cepet-cepet nyedhaki Lazarus, lan nglipat maneh tangane kanthi gerakan nantang. "Ing cathetan pengakuan sumpah, kowe ngaku yen kowe bisa mabur, tanpa butuh istirahat, sajrone sewengi."

"Inggih, Gusti."

Hugon nyipitké mripaté lan ndhingkluk, karo nambahi, "Aku takon: kenapa kowé ngomong, 'setengah wengi,' tinimbang 'setengah dina?' Hugon ndhingkluk marani Lazarus,

amarga cedhak banget, nganti Lazarus bisa ngrasakake ambegan saka irunge. Hugon narik kalung kulit Lazarus kanggo nuduhake salib pandonga kayu saka sangisore blus irenge. "Apa ana sing bisa nyegah kowe mabur ing cahya awan?" Dheweke ngusap salib ing antarane driji nalika dheweke ngebor mripate menyang mripate Lazarus, ngenteni respon.

Lazarus ngalihake pandangane sadurunge menehi wangsulan kanthi merenung; "Langit sing luwih adhem ing wayah wengi luwih cocog kanggo mabur, Gusti."

Hugon mikir-mikir wangsulane karo lambe sing mencebik sadurunge manthuk. "Lan aku kira, mabur iku dudu tugas sing gampang; kaya dene sawetara perang luwih becik ditindakake ing sangisore rembulan." Banjur dheweke mandeng Lazarus kanthi tajem, nerusake, "Lan kaya dene sawetara wong paling becik dipateni nalika turu kanthi tentrem."

"Mungkin, kaya sing panjenengan kandhakake, Gusti," Lazarus nawakake.

Hugon ngeculake salib pandonga, mundur, lan ngacungake keris. "Angkat tanganmu."

Lazarus nggegem rahangé nalika Hugon ngethok tali sing ngiket bangkekané, karo kandha, "Kowé nduwé untu dhemit; kupingé kaya setan; swiwiné naga; lan tatapan biru adhem sing mili saka mripatmu kaya segara es."

Taline mluncur, nggulung ing lantai.

"Gusti, kula tiyang Kristen ingkang mabur—"

"Dadi, kita bakal weruh!" ujare Hugon.

Lazarus ndhingkluk.

Hugon ngendika, "Aku ora mbebasake kowe saka ikatanmu amarga kepercayaan utawa kabecikan."

"Gusti?"

Hugon nerangake; "Anggere Setan isih kaiket, dheweke bakal ngomong lan nindakake apa wae kanggo mbebasake awake dhewe. Saiki kowe bebas ngomong lan tumindak ing ngarepku kanthi cara apa wae sing kokkarepake." Hugon narik pedhange lan ngajokake tangan kosong. "Yen kowe pengin mateni aku, wektune saiki."

Lazarus nglirik ing mburine Hugon lan weruh D'Alcicourt sing isih ndhelik ing mburine wong liya. Banjur dheweke ngomong karo Hugon; "Aku ora pengin gawe piala marang sapa wae, Gusti."

"Ora preduli, kekarepan utawa tembungmu," Hugon nolak, nyekel lengen Lazarus lan nggawa dheweke luwih cedhak karo wong lanang sing nganggo jubah ing meja, "Aku bakal ngumpulake niat sejatimu." saka lempeng rembulan." Dheweke takon marang wong lanang mau, "Apa kowe wis siyap?"

"Meh wae, Gusti," wangsulane wong lanang mau sadurunge ndeleng sisih-sisine piranti kasebut lan bisik-bisik marang Hugon, "Iki dudu piring rembulan—dudu piring jendhela—dudu piring jendhela."

Iki Jendhela Rembulan.

Hugon nyingkirake dheweke karo lambaian tangane sing nesu. "Ya wis! Lakoni apa sing kudu koklakoni; aku

saiki gawanen wong kang duwe swiwi iku ana ing ngarepmu."

"Jendhela rembulan, Gusti?" pitakone Lazarus.

Hugon mandeng dheweke kanthi cetha. "Pancen. Siji-sijine mripat takdir sing sejati—ing ngendi uripe manungsa sing durung urip, lan wujud-wujud kerajaan, sing isih durung lair, diukir selawase." ing watu." Kanthi isyarat lan tangan sing mbukak, Hugon ngenalake Lazarus marang wong lanang sing nganggo jubah; "Keparenga kula ngenalaken panjenengan kaliyan peramal lan imam kula sing apik banget, Albeard de Elhosie. Minangka nabi para nabi lan peramal pribadi kula, Albeard yaiku wong sing ndeleng panjenengan nyolong mlebu jendela menara kula lan mateni kula nganggo keris nalika kula turu."

Lazarus nggegem rahangé, nutup mripaté, lan mikirké tuduhan sing katon ora masuk akal kuwi. Lan ing sajroning renungan singkaté, dhèwèké ngira nèk ana wong sing ngandhani Hugon babagan rencana sing diusulake, sing kalebu dheweke, keris, lan jendela menara. Dheweke ndeleng menyang arah D'Alcicourt; lan mripate nggoleki dheweke; nanging Gusti sing digulingake tetep ndhelik ing antarane wong akeh. Lan dheweke muter lan nggoleki para abdi, nggoleki pasuryan liyane sing dikenal ing antarane wong akeh; nanging dheweke ora nemokake tandha-tandha pelayan. Kajaba iku, dheweke ora weruh tukang cuci utawa para prawan, ing antarane. Lazarus nggresula lan mbela awake dhewe kanthi panjaluk marang sing jelas, "Nanging, sampeyan ora mati, Gusti. Lan aku tetep dijaga wiwit aku teka. Aku ora bisa nindakake tumindak kaya ngono." Hugon mesem lan manthuk. "Oh, nanging kowe wis—telung wengi saka saiki—nanging aku ora gelem mateni kowe!"

Lazarus krasa pusing; banjur dheweke ambegan jero. "Gusti, menawi Panjenengan kersa, kula mboten mangertos maksud Panjenengan." Dheweke nggeleng. "Menawi Panjenengan nyegah tangan kula, kados ingkang panjenengan ucapaken, kula mboten saged nindakaken kados mekaten—sanajan tigang wengi saking saiki." Hugon mangsuli, "Iki sih-rahmate Gusti Allah, ahli nujumku lan pelat jendhela sing apik banget—"

"Jendhela Rembulan, Gusti," Albeard nyela kanthi alus.

"Sing siji-sijine;" Hugon negesake, nerusake, "Lan kanthi peparinge Albeard, lan mesin sing diberkahi, aku bisa nyakseni kedadeyan sadurunge kedadeyan. Pancen, aku wis ndeleng nasibku dhewe—"

Hugon noleh lan ngumumake marang kabeh aula, "—Minangka raja sing bakal teka ing pirang-pirang kerajaan!"

Para prajurite ngangkat gegaman lan mbengok kaya paduan suara sorak-sorai. Hugon mesem sadurunge meneng. aula kanthi tangan sing nenangake. Panjenengane noleh marang Lazarus, lan negesake, "Iku bakal mbutuhake luwih saka wong mabur lan keris kanggo mbatalake takdir sing diwenehake Gusti Allah marang aku."

Lazarus nyawang Albeard; nanging wong lanang sing nganggo jubah mung mbales tatapan sipit lan manthuk nalika dheweke masang maneh perkamen ing ngarepe. Wong lanang kasebut njupuk pena bulu saka sumur, nutul pucuke nganti garing, lan tanpa ngalihake perhatiane saka persiapan sing terus-terusan,

ngandhani Hugon; "Gusti; iki wektune."

Hugon ngiyatake karo manthuk lan mrentahake Lazarus supaya tetep ing panggonane ngadeg. Banjur dheweke mlaku menyang platform watu lan ngubengi meja karo mbuwang keris ing ndhuwure. Nalika dheweke bali menyang kursine sing sebagian gosong, Hugon ngundang kabeh wong ing aula; "Kabeh prajuritku ngerti praktik iki—aku bakal meneng wae." Banjur dheweke noleh menyang para abdi kraton. "Lan aku ngarepake para abdi anyarku supaya manut karo sing padha. Kanthi mangkono, saben wong wadon kudu ngrawat bocah ing sandhinge; lan saben wong kudu tanggung jawab kanggo gangguan anake. Wong-wongku bakal cepet-cepet obah kanggo ngendhegake saben gangguan—malah kanggo mogok! Aja salah ing tembungku, amarga ora ana panjaluk sing bisa ditawar, yen wis rampung! Saiki, garap peran anyarmu!"

Para wanita padha rebutan ing antarane para abdi sing padha nglumpuk, nyekel bocah-bocah lan narik dheweke menyang dhadhane, nggebug lambene nganggo driji lan bisik-bisik banter ing kupinge. Bocah-bocah manthuk lan para wanita ngrangkul dheweke nalika para abdi ngrasakake katentreman anyar.

Hugon nyawang saka mburine lan ngomong karo para pejabat lan ksatria sing nganggo jubah, sing ngadeg ing tembok. Dheweke ngobahake tangane marang para pejabat tinggi lan ksatria, karo ngucap, "Minggir saka kene; gawe papan kanggo wahyu." Kaya ombak, susunan kasebut wiwit bubar, mung menahi papan kanggo Hugon lan peramal. Dheweke noleh lan nuduhake Lazarus, menahi peringatan sing ringkes lan nggegirisi; "Obah, utawa ngomong, lan kowe mati." Banjur dheweke nggebug drijine menyang barisan pemanah sing ngadeg ing lawang ganda aula sing rusak, sadurunge menahi isyarat marang dheweke. Dheweke nurut, ngratakake busur menyang Lazarus.

Lazarus nahan ambegan, ngalihake perhatiiane saka Hugon menyang peramal, banjur, menyang paduan suara wong lanang sing obah-obah, ing mburine lan meja. Lan, nalika wong-wong lanang kasebut nerusake pembayaran, luwih mudhun ing tembok, Lazarus weruh maneh raine Lord D'Alcicourt. Lan padha ndeleng dheweke. Nanging D'Alcicourt ora obah bareng karo wong-wong liyane; dheweke tetep manteb ing panggonane, mripate adhem mandeng dheweke. Lan Lazarus nggelengake sirahe lan ngangkat pundhake marang dheweke, meneng-meneng menahi pitakon: 'Kenapa?' Lan ing wayah iku, Lazarus ngerti banget alesane D'Alcicourt terus adoh. Sadurunge dheweke bisa tenang saka rasa kaget amarga wahyu kasebut, Lazarus ngetokake swara mendesis banter sing ngobahake kabeh aula—amarga Lord D'Alcicourt ora duwe awak; nanging, mung cagak candelarum lantai dhuwur sing dadi tombak kanggo nyangga sirahe sing dipenggal.

"Bungkuk! Telpon dheweke!" Hugon mbengok. Para prajurit mabur menyang prentahe lan; nalika para pemanah ngangkat senjata, lan barisan pedhang ing sandhinge metu saka barisane lan ngepung Lazarus, ngubeng dheweke nganggo bunderan pedhang sing dihunus. "Yen dheweke

obah, tusuk dheweke!" Banjur Panjenengane ngandika langsung marang Lazarus, "Aku nglarang kabeh omongan setan lan njerit-njerit setan! Manungsa mabur utawa ora; yen kowe nggresah marang aku maneh, kowe bakal mati ing panggonanmu ngadeg."

"Kowé ora kena— "

"Meneng!"

Lazarus ngalihake pandangane; nanging, saka saben sudut pandange, dheweke mung weruh lading-lading sing munggah. Kringet sing mili nyengat mripate; kupinge kobong, lan kenangane kelingan karo Friar Clodius lan tongkat koreksi sing diangkat.

Hugon nyerang sisih ngelawan peramal mau, nggeblak driji kanthi ora sabar lan nuduhake menyang Jendhela Rembulan.

Ahli nujum mau nyelehake pena bulu sing dicelup ing ndhuwur perkamen kosong lan miringake awake persis ing ngarep piring sing ana ing pangilon.

Ing sakubenging aula, sanajan watuk utawa wahing ora ana sing nantang kahanan sepi sing diwajibake; nalika peramal lungguh, kesengsem karo cahya Rembulan sing sumunar.

Lazarus fokus marang wong lanang mau; sing tatapane nyolok dadi siji karo cahya saka piring pantulan tripod . Alis wong lanang mau atos lan mripate mundur kaya manuk pemangsa sing nggoleki, mandeng menyang kalanggengan. Lambene wong lanang mau gemeter nalika dheweke nggumam dhewe, lan Hugon mundur kanthi ati-ati, supaya ora ngganggu dheweke.

Hugon nyolong-nyolong ing bokonge Albeard , ndeleng saka mburine, lan ndeleng perkamen kosong. Ahli nujum sing kena hipnosis, sanajan terpaku ing pirantine, nulis tembung nalika Hugon ngomong kanthi meneng-meneng:

*Ing ngendi makhluk liar nglumpuk karo asu ajag
Setan-setan padha kumpul karo ngajak gelut
Nalika ngaso, lungguh ing ndhuwur susah manuk hantu
Bayangan malaikat sing nggegirisi ngaso*

*Ngundang hawa nepsu, kanggo nyolong wiji-wijine
Ing impen, apa Ratu Setan iki, berkembang biak
Debat karo Man, nalika dheweke —*

Ahli nujum mau noleh menyang Hugon nalika raine kobong padhang kena cahyane Rembulan .

"Gusti, ora!" dhèwèké nggresah, mripaté merem.

Hugon ndhingkuk, mikir. "Gusti Allah sing ngerti apa?"

Sanalika, Jendhela Rembulan narik kawigatene wong loro mau; amarga saiki sumunar kanthi warna kebiruan; lan, ing tengah-tengahane, ana titik cahya biru sing luwih padhang nyebar metu, ngembang.

dadi cincin biru sing alon-alon ngembang metu lan menyang pinggiran bunder pangilon kuningan.

"Apa iki barang anyar?" pitakone Hugon, karo mlaku adoh saka peramal lan jendela rembulane. "Apa sing kedadeyan?" Dheweke narik keris saka ndhuwur meja. "Apa sing nyenggol kowe?"

Ahli nujum mau ndeleng munggah menyang Hugon, karo mesem lan nangis ing kono. Dheweke ngangkat bahuné. "Iki ibune."

Dhèwèké nyilangaké bathuké nganggo jempolé, minangka tandha salib, terus ngguyu nganti nangis nalika ngadeg lan madhep Hugon. "Saint Denis, lindungi kita."

Hugon nempelake kerise ing dhadhane peramal. "Ayo ngadeg! Critakake marang aku!"

Wong lanang mau nyoba mangsuli kanthi ora rata, "Ibune—ora—kita ora bisa ngomong babagan dheweke, Gusti!" Dhèwèké nyekel lengene Hugon. "Ora ing kéné; ora saiki! Ora!"

Hugon noleh lan nabok rembulan saka ndhuwur meja, nganti mabur nyabrang aula. Pedhang mau mandheg ing ngarepe para abdi sing wedi. Dheweke nempelake lading kasebut ing gulu peramal kasebut. "Kepriye karo ibune?"

Wong lanang mau ngregedi awake dhewe lan nangis.

Hugon meksa dheweke. "Sapa dheweke?"

"Dheweke —kula nyuwun tulung, Gusti."

Hugon mencet lading ing sangisore rahangé.

"Dheweke: Li— Gusti, kita ora kena!"

Hugon ngetokake getih sethithik. "L'il—cilik apa?"

"Ora," peramal mau meksa, "Dhuh Gusti, aja saiki!"

"Saiki!" Hugon nggereng.

"*Lilith! Heyle! Lucifael! Lintang Kejora!* Dheweke nduweni akeh jeneng," dheweke mbengok sadurunge ambruk menyang lantai, lan ambruk dadi wong lanang sing egois lan nangis sesenggukan.

"*Wa-hoom! Wa-hoom!* Terompet perang saka kadohan muni ing njaba balai kastil. Hugon ngalihake perhatian menyang lawang dobel sing diikat wesi setengah aman lan menehi isyarat marang anak buahe supaya luwih ngamanake lawang mlebu. Ing njaba balai, lan ing antarane panggilan bersenjata sing adoh lan mendesak, Hugon krungu prentah pertahanan langsung sing cepet-cepet tanpa lawang dobel, bebarengan karo bengok-bengok prajurit sing lagi sekarat sing tumpang tindih lan nggegirisi. Lawang-lawang kasebut digebugi lan digebugi tinju lan halberd; lan kanthi ketegangan, ditonjolke karo bengok-bengok kesusu sing teredam.

Interior aula kebak sepi kaya kuburan nalika atusan mripat padha mandeng lawang dobel nalika Lazarus ndeleng para abdi sing padha nglumpuk lan weruh bocah lanang dhewekan, ngliwati bocah-bocah lan wanita sing nangis. Bocah lanang mau ndhodhok cedhak Jendhela Rembulan lan nggoleki mripat nalika weruh tatapan Lazarus. Kanthi

sumunar ing mripate, dheweke nuduhake menyang Lazarus, mencet drijine ing lambene sadurunge njupuk Jendhela Rembulan lan nyolong dalam bali saka ngendi dheweke teka. Lazarus ngalihake kawigatene menyang Hugon lan nemokake dheweke mubeng-mubeng lan ngomong karo kepala D'Alcicourt; "Apa, atas asmane Gusti Allah— "

Saka njaba, tatapan singkat Hugon nuduhake upaya kanggo njupuk saka iku, wahyu apa wae sing bisa uga mbukak strategi; sanajan ora masuk akal, sing bisa uga kalebu nyerang dheweke sawise dheweke ngamanake benteng mungsuh. Nanging, dheweke cepet-cepet nyingkirake sirah sing dipenggal, lan perhitungane dhewe sing ora nyambung; lan dheweke noleh menyang peramal sing lara ati. "Dheweke, sapa? Apa Wanita Setan sing duwe akeh jeneng iki?"

BOOM! Ledakan gedhe banget ngguncang aula nganti tekan pondasiné. Para abdi lan prajurit padha ngorbanake nyawane nalika banjir watu atap tiba ing lantai paling tengah aula; lan kekuwatan bledosan kasebut meh nggebug kabeh pengawal nganti tiba ing lemah. Reruntuhan mudhun saka atap, nalika kolom bledug sing padhet tumpah menyang lantai lan nyebar metu kanggo ngisi saben pojok aula kanthi pasir lan awu sing ngebul. Lan sawise kedadeyan kasebut—ing wayahe sing cendhak lan tenang, nalika wong-wong kanthi kikuk ngumpulake awake dhewe—nalika bledug pungkasan mandheg lan sepi nyedhak aula kaya ambegan sing ditahan—

Para wanita lan bocah-bocah padha njerit; para pria padha mlayu saka mburine; lan cincin pedhang mlayu saka Lazarus, ninggalake dheweke ndhodhok cedhak lantai lan katon kaya- kaya wis siyap nyerang ana ing ngarepe. Kupinge kebuka, mripate amba, swiwine mbukak, lan taringe wis siyap, Lazarus nggresah nalika krungu swara suar sing ilang. Ing ngarepe, Raksasa Babi nggepak-nggepak swiwine, nggaru cakar-cakar ing udhara , ngangkat gading-gadinge, lan ngenalake awake dhewe kanthi gemuruh sing banter nganti nggegirisi bente watu tembok.

Ing sangisore lengkungan langit-langit sing rusak, pilar-pilar kayu ek sing gedhe-gedhe gantian pecah lan pecah amarga bobot watu-watu pendukung sing obah. Mboko sithik, kaya menara Babel sing remuk, luwih akeh atap aula sing nyerah marang langit. Kabeh bagean ambruk. Kabeh, watu-watune tiba ing bumi kaya pukulan palu Thor sing nggegirisi , ngratake barisan prajurit. Wong-wong sing ora tatu nglawan Kewan kasebut nalika para pemanah lan panah ngeculake senjata kanggo nutupi sisih paling cedhak karo baut lan panah sing nyangkut. Raksasa kasebut nggero lan muter-muter ngadhepi dheweke nalika gelombang panah kapindho nemokake tandha ing ngarepe. Nanging, dheweke mung nggereng banter lan ora maju. Nanging, dheweke ngusir dheweke lan ndeleng mripate sing ireng menyang Lazarus. "Patenana!" Hugon mbengok nalika dheweke nyemplung ing mburi meja lan mlumpat ing lantai. Dhèwèké mlayu ngliwati peramal sing rambuté keriting lan nangis sadurungé ndhelik ing sangisoré

meja. Para pejabat sing nganggo jubah ngetutake dheweke, ngepung sisih ngisor perlengkapan; lan dhèwèké perang karo wong-wong mau kanggo mbela papan panggonané.

Lazarus mandeng Buta Babi nalika dheweke mundur ing sisih meja.

Lan dhèwèké mirsani obahé raksasa sing mbungkuk nalika terus maju kanthi cakar mbukak lan swiwi sing mbukak sanajan panah luwih akèh nembus tembok kulité sing wuluné lan tanpa getih. Lazarus mandheg lan muter awak; lan kanthi mburi madhep tembok, dhèwèké mandeng raksasa sing swiwi kasebut. Mripat siji menyang mripat liyané—manungsa mabur karo kéwan mabur—Lazarus njupuk sikap sing padha ora gelem nyerah; nalika dhèwèké mbungkuk, ngegarake tangane ing sangisore swiwi sing mbukak, lan ngeculake, desisan sing jahat.

Raksasa mau ngorok lan nyerang Lazarus, nganggo cakar-cakar sing kuwat sing nggawe meja mabur. Nanging, sadurunge lampune njeblug dadi pecahan—malah sadurunge nabrak tembok, Monster mau nggesek pang liyane liwat wong-wong sing padha nglumpuk, nggawe dheweke tiba-tiba tiba ing lantai lorong, lan lungguh ing tumpukan sisa-sisa sing bengkok. Ing genggeman cakar-cakar Setan sing kuwat, Hugon kaya-kaya mung katon kaya boneka sing bingung lan alus. Lazarus noleh kanggo mlayu lan raksasa mau nyerang lan nabrak pucuk gadinge menyang tembok. Lazarus sing kejawab alon-alon noleh lan, ing wektu iku, nemokake rupane awake dhewe ing mripate ogre — gambar pantulan Eljo dhewe, sing katon saka permukaane sing ireng mengkilat. Rambute Lazarus obah-obah ing ambegan busuk saka Kewan. Monster mau terus nyelipke Lazarus ing antarane gadinge lan tembok.

"Tulung—aku— manungsa mabur." Hugon nggresah saka njero genggemane sing kenceng. Kewan kasebut nyelehke Hugon ing sangisore gadinge, nggawa dheweke cedhak karo Lazarus; lan Hugon wiwit watuk lan mesem, kaya-kaya nemokake humor sing nggegirisi ing wayahe sing nggegirisi banget kasebut. Dheweke mandeng Lazarus, nuduh dheweke; "Kowe sing nyihir Kewan iki! Wong Kristen mabur, kowe ngarani awakmu dhewe?" sanajan raksasa kasebut narik wong sing mripate mblalak lan mesem saka Lazarus, mbalikke dheweke, lan ngunyah sumsum sirahe.

Aliran panah lan tumbak mili ngliwati Kewan nalika Lazarus ndhelik, nggulingake awake ing sangisore gading gedhe, lan mbalekake pijakane. Dheweke nyerang menyang lawang dobel lan mandheg nalika ngadhepi panah sing rata. Nanging Kewan kasebut ngoyak dheweke. Para prajurit ngangkat senjatane ing ndhuwur Lazarus lan ngisi rai nganggo panah, nalika dheweke muter lan mlengkung maneh ing arah liyane, ing sekitar pinggiran aula. Liwat bledug lan lebu sing terus udan saka langit-langit, Lazarus weruh lintang liwat bolongan gedhe ing langit-langit; nanging, raksasa sing obah kanthi cepet tetep ana ing antarane dheweke lan tembakan sing jelas menyang langit wengi.

Kamar kasebut rame lan retakan sing saya amba nggawe tembok aula sempit, cepet mudhun saka langit-langit kaya kilat ireng; lan watu-watu tembok kasebut remuk dadi wiwitan reruntuhan. Lazarus ngliwati sisih ngelawan platform lan ngliwati gapura telu sing ngliindungi para wanita lan bocah-bocah sing wis seda. Dumadakan, pilar-pilar penopang ambruk nalika longSORAN watu tiba ing sakubenge dheweke, reruntuhan sing tiba nggebug dheweke menyang watu-watu ubin. Dheweke muter lan cepet ngadeg nalika ogre nggero ing sangisore udan watu—lan dheweke weruh bolongan sing luwih amba ing langit-langit, kanthi langit ireng sing nyenengake lan segara lintang. Sanalika, langit ilang ing mburi swiwi gedhe sing mbukak saka Kewan, nalika mlaku menyang dheweke. Banjur mandheg lan niup.

Lazarus cepet-cepet mikir bab wayahe kuwi— kaya-kaya Kewan Buas ngerti yen dheweke pengin lolos liwat bolongan sing amba, lan wani nyoba apa wae. Lan Lazarus ngira yen, amarga kecepatan Raksasa Babi sing katon jelas, dheweke ora bakal bisa entuk kecepatan sing cukup nalika munggah kanthi tajem, kanggo nyingkiri jangkauane sing gedhe banget. Kajaba iku, Lazarus ngira yen, yen dheweke bisa lolos saka cakar Kewan Buas nalika mabur, Monster kasebut mesthi bakal entuk wiwitan sing padha karo dheweke—lan saka pengalaman, dheweke ngerti yen dheweke ora bisa lolos saka swiwi Kewan Buas sing kuat nalika munggah menyang langit. Kabeh iki, Lazarus mikir lan langsung nyingkirake nalika dheweke mlayu. saka tembok lan banjur dikunci luwih jero menyang tembok.

Dhèwèké mlayu menyang arah saka ngendi para prajurit pisanan ngeterake dhèwèké menyang aula; lan dhèwèké nyerang menyang lawang mlebu sing saiki ora ana wongé, sing ndadèkaké luwih jero menyang njero bètèng. Liwat lembaran mortir sing tumpah, raksasa sing kebak panah ngoyak, ngukir dalan cepet liwat gundukan watu lan reruntuhan. Lan ing wayahe sing mungkin ora bisa dipisahake dening persepsi utawa kedadeyan sing ditandhani, Lazarus nembus lawang mlebu nalika njeblug; lan jeblugan watu sing rusak mbuwang dhèwèké menyang lantai. Nanging dhèwèké ngguling nalika raksasa kasebut nabrak sirahe jero menyang koridor, kanggo oyot, nggero, lan nggebug gadingé menyang tembok sing remuk. Lazarus mlumpat metu, mlayu, muter pojokan, lan mudhun ing undhak-undhakan sing mlengkung sing nyambung karo koridor bètèng ngisor. Dhèwèké mlumpat menyang dasar undhak-undhakan lan noleh maneh, nalika ndeleng gelombang watu gedhe, tumpah saka undhak-undhakan lan rubuh menyang dhèwèké. Gading sing nggebug ngresiki watu-watu kasebut kanggo nuduhake sirah gedhe lan ngubur saka Kewan sing ngoyak. Tembok-tembok aula kasebut mlengkung metu lan langit-langit ambruk ngubengi pigura raksasa Kewan kasebut, amarga dimensi koridor sing luwih cilik ora bisa nampung bobote. Nanging, Monster kasebut terus maju, nabrak awake dhewe terus-terusan nembus aula kasebut.

Lazarus mlayu mudhun ing lorong lan mabur ngliwati lawang kasar sing wis dikenal

sadurunge dikurung. Dheweke mlaku ing tikungan lan belokan aula, ngubengi gapura, lan mandheg. Ing ngarepe, ing ngendi dheweke ngarepake lawang wesi sing nyenengake, ana gundukan prajurit sing mati ing tumpukan dhuwur. Dheweke maju lan weruh rai sing dikenal cedhak dasar tumpukan—yaiku prajurit rambut abang raksasa, kanthi tatapan ngantuk, lan ora mandeng apa-apa, kajaba gagang pedhang sing cedhak lan rusak. Ing ndhuwur gludhug bètèng sing ambruk, gemuruh Beast sing banter cepet-cepet nyurung dheweke kanggo narik mayit saka tumpukan. Siji-siji, dheweke mindhah prajurit sing tiwas lan nyetel ing tembok lan, kanthi saben gemuruh Beast—kanthi saben gempu dorongan anyar, tembok ing sekitar Lazarus kebak watu sing obah lan remuk. Lan nalika dheweke wis cukup ngresiki wong-wong mati saka lawang, dheweke mlumpat ing ndhuwur mayit sing isih ana lan berjuang karo kait wesi lawang, sing ora gelem menahi. Dheweke nggebug kait sanajan watu-watu ubin obah ing sangisore dheweke. Mortir tumpah saka sakubenge lawang jugangan nalika lawang wesi mlengkung ing sangisore watu penjuror sing ambruk saka selubung watu kasebut.

"Bukak!" Lazarus mbengok, karo nggedor-nggedor pundhake kanthi banter menyang lawang. Lan kanthi cepet, gembok lawang pecah, engsel copot saka lesung watu; lan dheweke tiba ing ndhuwur lawang jugangan sing terus ambruk lan kebak bledug. Nanging, liwat reruntuhan sing goyang, hawa sore nyebel dheweke lan dheweke nemokake kemul lintang-lintang sing nyebar ing ndhuwur. Dheweke cepet-cepet ngadeg, mlumpat munggah, lan kanthi kepakon swiwine, nyekel pinggir paling ndhuwur jugangan kasebut. Dheweke narik awake metu, ngadeg, lan ndeleng langit wetan, karo rembulan sing lagi munggah.

Lazarus narik napas, ngepakké swiwiné, lan siyap-siyap mabur; nalika swara tahanan Kristen nguwuh saka njero jugangan, "Lazarus, tulungi aku!" Dhèwèké noleh lan ndeleng mudhun ing kabut bledug lan pepeteng lan nemokake para tahanan sing lagi berjuang nganggo ranté, lan nyoba narik wesi sing dipasang saka tembok guwa jugangan.

BOOM! Platarane gemeter amarga sepatu bot Lazarus, nuduhake tekad sing ora goyah saka Raksasa Babi kanggo ndhelik ing koridor lan metu saka jugangan sawise Lazarus. Dumadakan, Lazarus weruh wong Kristen mau tiba ing punggunge, karo rante sing ditarik metu saka tembok sing remuk. Semono uga, wong lor mau nabrak sikile ing watu sing remuk lan narik belenggune metu.

Lazarus ndhingkluk ing sandhinge kuburan, nglambai-lambaikake tangane kanthi semangat lan mbengok, "Uculna rantemu!" Wong Kristen mau mbuwang ujung belunggu sing longgar marang Lazarus. Lan Lazarus nyekel rante kasebut lan narik tahanan kasebut metu saka bolongan, nggulung dheweke menyang pinggir nalika nguwuh marang wong lor, "Saiki, duwekmu! Cepet!"

Sakbanjure, raksasa mau nggantungake rante; lan wong Kristen mau mbantu Lazarus narik dheweke menyang papan sing aman. "Kowé loro kudu mlayu! Ana bebaya gedhé sing bakal teka mrene!" Lazarus ngelingake wong-wong mau sadurunge nyusup menyang pepeteng.

Wong lanang saka lor mau ngglinghing ing lemah, ngringis amarga lara sikut sing tatu parah nalika weruh wong Kristen mau, karo tangane diangkat lan mlaku-mlaku ing sadawane pekarangan, nyoba nenangake lan ngendhaleni jaran lanang putih gedhe. Lan nalika jaran sing wedi mau obah ngliwati dheweke, wong Kristen mau bola-bali nyimpang, mrana-mrene, nyegah jaran mau mlayu. Wong lanang saka lor mau mbengok, karo nggendhong lengene; "Dadi, kowe arep nyolong jaran liyane, ta?"

Wong Kristen mau mandeng dheweke kanthi cepet. "Ora, aku arep nylametake jaran saka piala gedhe." Saiki, tangia lan tulungi aku!"

Nanging, wong lor sing tatu mung muter miring lan bali ngrasakake lara maneh.

RUSAK! Ing sandhinge, tembok jugangan ambruk mlebu, watu-watu cepet ngisi kekosongane, nalika bledug mumbul munggah, saka njero jugangan. Wong lor mlumpat ngadeg lan mlayu menyang wong Kristen kasebut, kanthi cepet menehi saran, "Ya, yen kita pengin nylametake - lan kabeh - Wong Kristen mau mbuwang ujung rante sing longgar lan ngongkon dheweke mundur lan nggawe pager darurat sing bisa dipindhah kanggo ngalangi Kewan kasebut. Sajrone sawetara wektu, jaran kasebut bisa ditahan ing pojok plataran. Wong Kristen mau munggah ing ndhuwur jaran kasebut, mbantu kancane nunggang ing mburine, nggiring jaran kasebut metu saka plataran, lan menyang gapura bètèng. Jaran putih kasebut mlayu ngliwati tembok benteng lan nggebug lemah kanthi cepet.

"Dadi, wong mabur kuwi sing nylametake kowe saka jugangan neraka! Kepriye pendapatmu babagan kuwi, wong lor?" pitakone wong Kristen mau saka mburine pundhake, lan ing antarane swara gemuruh kuku-kukune manuk.

Wong lor mau mbengok ing tengah angin banter, "Ora, wong mabur kuwi nyolong kowé saka Valkyrie sing mulya; dadi, aku ngira wong Ja-Zeus-mu bakal ngenteni kowé luwih suwé?"

"Oh, Dheweke ora masalah," wong Kristen mau mbales. "Sanajan, aku ora yakin yen pitung puluh pitu prawanmu bakal ngapura!"

Wong lanang saka lor mau nepuk pundhake kanthi kenceng. "Ati-ati karo omonganmu, wong Kristen."

Para mantan tahanan pit mlayu ngliwati dataran sing disinari rembulan lan mlebu ing kebebasan wengi nalika ndeleng rembulan sing kedhip-kedhip lan siluet cilik nanging isih katon saka wong mabur dhewekan, ngliwati jendela bunder rembulan sing warnane emas.

[Pungkasan Bab 16]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~